

SSSSSSSSSSSSSSSSST!

Je moet naar het klooster, een eenzaam strand of een afgelegen gebied voor de stilte. Bijna overal elders worden we geplaagd door geluidsvervuiling. Stilte is schaars, ook in ons hoofd. Dat komt omdat we geleefd worden door de drukte van de dag, geld verdienen, gezin stichten en runnen, de wereld via de sociale media 'in de gaten' houden. Ook gemotiveerd om wat extra stilte tussen de drukke bedrijven door in je leven aan te brengen? Er is een prima plek daarvoor.

De evangelist Lucas vertelt over twee Bijbelse figuren die stil worden. Of liever gezegd ze worden stil gezet. Zo kan het niet verder in hun wereld. De priester Zacharias verlaat noodgedwongen in stilte zijn werkplek. Hij zal voorlopig gaan woord meer uitbrengen. En zijn vrouw Elisabeth zondert zich vijf maanden af. Ze gaat in retraite. Het heeft allemaal te maken met wat op hen afkomt: het kind.

De periode van Advent begint niet voor niets met de stilte van Zacharias en de zwangere Elisabeth. De vier weken voor Kerst zijn bij uitstek de periode van verwachting, van stil worden. Zodoende komt er ruimte om echt te gaan luisteren naar het evangelie over de komst van Jezus Christus

In deze dienst zullen we de doop gedenken van Merijn, Ivar, Femmy, Estée en Julien. Jara, Saar en Bryan zullen worden gedoopt. Deze kinderen hebben de toekomst en ze doen ons denken aan het Kind van Bethlehem. We noemen hun namen met vreugde en dankbaarheid, omdat God hen in zijn handpalm heeft gegript. Om stil van te worden!

Lezen: Lucas 1 : 5 - 25

‘Je zult stom zijn en niet kunnen spreken tot de dag waarop dit alles gaat gebeuren.’

Lucas 1 : 20

Behoeftte aan stilte

In ons hoofd is het praktisch nooit stil. Druk gezin en zo. School. Werk. Geplaagd door de toenemende geluidsvervuiling zoeken we steeds meer de stilte op. Of we nou elke ochtend in alle vroegte voor 10 minuten van de stilte genieten -even een kom thee- of een rustig hotel boeken, we gaan voor stilte. Ook gemotiveerd om wat extra stilte tussen de drukke bedrijven door in je leven aan te brengen? Advent nodigt zichzelf uit als een uitgelezen tijd om aan stilte in je hoofd te doen. Doen!

Zacharias en Elisabeth

De evangelist Lucas vertelt over twee Bijbelse figuren die stil worden of liever stil worden gezet. Het kan zo niet verder. Zacharias de priester verlaat in stilte zijn werkplek, noodgedwongen. Tegen de mensen op het tempelplein kan hij niets uitbrengen. Hij gebaart wat tegen het verbaasde publiek. Kort nadat haar man niet meer met haar praatte, niet meer mag praten eigenlijk, zoekt zijn vrouw Elisabeth heel bewust 5 maanden de stilte op. Ze zoekt de afzondering. Ze gaat in retraite. In een klooster of zo iets stellen wij ons voor.

Je in stilte bezinnen heeft alles te maken met Advent. Letterlijk betekent dat woord ‘wat komen gaat’, ‘wat voor moois er op ons afkomt’. Er komt een kind op hen af. Zacharias en Elisabeth zijn na lang hopen en bidden in blijde verwachting van de geboorte van hun eerste kindje. Het maakt hen stil.

Waardering

Beiden doen iets, wat in onze maatschappij niet altijd en overal een goed imago heeft: stil zijn. We kijken ernaar met argwaan. Wat voert hij in zijn schild? We maken ons bezorgd. Wat zou haar schelen? Stilte voelt ongemakkelijk aan, omdat onze standaard een extraverte persoonlijkheid is: iemand die met gemak een eind weg kletst en

moeiteloos het hoogste woord voert. U moest eens weten hoe heilzaam de stilte kan zijn!

Populair of niet, de norm of juist niet, het zou voor iedereen goed zijn om eens voor kortere of langere tijd de stilte op te zoeken om van binnen stil te worden. Even tot jezelf komen en nadenken over een paar essentiële vragen. Is dat het nou? Luiers opruimen, de leuke baan inruilen voor een parttime baan, racen naar de kinderopvang naar school, naar werk, naar huis, naar de sportclub om een goed figuur te houden.

Is er meer? God misschien? Geloof, hoop en liefde wellicht? Een geloofsgemeenschap om iets van je idealen met deze wereld te verwezenlijken?

Geen kinderen

Stilte is mooi. Maar er kan ook een pijnlijke stilte vallen. Eentje die verdriet doet. Heel onaangenaam voelde de eerste stilte aan voor Zacharias en Elisabeth. En het leek er veel op dat die leegte ook nooit zou worden opgevuld. Lucas vertelt, dat hun huis zonder kindergeluiden was. Het was te laat op de biologische klok van Elisabeth geworden om nog zwanger te raken.

Is het moederschap bij ons een mogelijke invulling van het vrouw-zijn -je kunt ook bijvoorbeeld voor carrière kiezen- in Bijbelse tijden was kinderen krijgen geen keuze maar de enige bestemming van de vrouw. Vruchtbaarheid, zwangerschap, baren, zogen en spenen stonden in het teken van het doorgeven van het leven en nageslacht. Er rustte een taboe op voorbehoedsmiddelen. Met het absolute idee van de vrouw als moeder in het achterhoofd moet een onvruchtbare Elisabeth zich door God en mensen daarom veracht hebben gevoeld. Niet in tel. Een zinloos leven. En Zacharias heeft wat afgebeden.

Gelovig en een onvervulde kinderwens.... Moeilijk, moeilijk. Een vrouw die uiteindelijk maar aanvaardde, dat zij nooit voor eigen kinderen zou zorgen ging er zo mee om: 'Het is frustrerend om nog langer te bidden om een kind. Ik bid eerder om te kunnen leven met dat wat er is, dan dat ik bid om verandering. Dan houd ik ook een betere band met God en met mijn man.'

Verwachting

Elk leven kent zijn pijnlijke, verdrietige stiltes. 'Waar is mijn leven stil gevallen, onvruchtbaar?' vraagt iemand zich af. 'Waar zou ik willen dat God tussenbeide komt voor mij?' Hij komt tussenbeide. Als de evangelist vertelt dat deze twee mensen wat met God hebben en niet zo'n klein beetje ook, wekt dat bij de Bijbels geschoolde lezer de verwachting dat het moment daar is, dat de pijnlijke stilte in hun leven

door de hemel verbroken zal worden. Die bijzondere verwachting wordt nog eens versterkt als er van Elisabeth wordt gezegd dat ze onvruchtbaar is. Wij zouden reageren op onvruchtbaar'' met dat gaat 'm dus *never* worden. Maar waar dat in de Bijbel wordt gezegd van Sara, van Hanna, van Rebekka, van Rachel, die God zij dank desondanks een kind ter wereld brachten, begint de verwachting van de verandering. En die verandering, dat kan op allerlei gebied.

Woord van God

Een engel verschijnt dus aan Zacharias op een plek, die als geen andere verbonden is met het geloof. De tempel. Het huis van God. Trouwens ook de bijnaam van de kerk: huis van God. Gabriel, de boodschappenjongen van God, vertelt over de nieuwe richting die God met dit uitgerangeerde echtpaar en de hele wereld in wil slaan. Een eigenlijk onmogelijke geboorte wordt aangekondigd. Die van Johannes de Doper. Zacharias kan het niet geloven.

Ja, het is en blijft een lastige opgave, het is hard werken om te rekenen met de onbegrensde mogelijkheden van een God, die ramen opent als er deuren dicht gaan. *Out of the box* denken is niet onze sterkste kant. Zacharias wil dus een paar krukken voor zijn geloof. Een teken. Hij krijgt er een: vanwege zijn aarzelend vragen zal hij negen maanden met stomheid geslagen zijn.

Is dat 1 een straf voor zijn ongeloof? Of is dat 2? Een priester die vanwege twijfel niet goed meer kan functioneren staat symbool van een kerk, die alle vertrouwen kwijt is geraakt en nu dus is uitgepraat? Sprakeloos. Dat is niet te hopen! Of is dat 3 de broodnodige stilte waar Advent voor gaat? Ik hoop dat laatste.

Ruimte in je hoofd

Het komt namelijk weinig voor dat we echt stil kunnen worden. Dat komt, omdat we geleefd worden door de drukte van de dag, geld verdienen, gezin stichten en runnen, de wereld in de gaten houden via de sociale media, internet, en televisie. Er moet zoveel van ons. Er wordt zoveel van ons gevraagd. Dat ook. Stilte, zo moeilijk soms, dat God er aan te pas moet komen om ons stil te zetten door een ingrijpende gebeurtenis, zoals de geboorte van een kind. Dat wonder zet je even stil.

In een hectische wereld vol prikkels is stilte geen straf maar een zegen. Want zo'n stilte betekent het einde van altijd maar met je woordje klaar moeten staan. Daar wordt je zo moe van. Stoppen ook met vrome praatjes. Met tegenwerpingen. Echte stilte brengt alle stemmen binnen in ons tot zwijgen, tot rust en schept een ruimte in je hoofd en hart die je dichter brengt bij wat de Bijbel het eigenlijke noemt: Het Kind met hoofdletter! In plaats van te spreken, te discussiëren komt er concentratie om te

luisteren naar het goede nieuws, naar het evangelie van en over Jezus Christus. De periode van Advent kan zo maar *quality time* worden.

De oase

Waar vind je nog stilte? De drukte van alledag geeft zelden aanleiding om je eens terug te trekken in jezelf en te overdenken waar het leven eigenlijk om zou moeten draaien. Een dagje sauna kan eventueel wat helpen. Maar er is meer nodig om los te laten en stil te worden, vermoed ik. De natuur zou een prima plek kunnen zijn, tenminste als je je mobieltje thuis laat. Zuidverstuivingen, de golven van de zee, bos, bergen. Kloosters in Zuid-Nederland en België bieden de mogelijkheid van een stilte week. Niet gek. Wat verder weg zijn er in afgelegen gebieden in Frankrijk of Spanje met dat doel locaties te huur, las ik. Er zijn gezamenlijke onderkomens of individuele huisjes. Er worden zelfs 'stilte reizen' georganiseerd. Maar waarom zou je het zo ver zoeken. Kom gewoon naar de kerk.